

Sfaturile evanghelice: chemare universală la sfințenie

Tuturor membrilor familiei vincentiene

Dragi frați și surori,

Harul și pacea lui Isus să fie întotdeauna cu noi!

Scrisoarea de Advent din acest an este o invitație la rugăciune, meditație și interiorizarea sfaturilor evanghelice ca mijloc de continuare a drumului cu sfântul Vincențiu „mistic al carității”. Isus este centrul vieții, activității și aspirațiilor noastre. Isus este ținta, modelul și prioritatea din viața noastră, fie că suntem chemați la viața de familie, la celibat sau la o formă de viață consacrată. Sărăcia, castitatea și ascultarea sunt semne de netăgăduit și izbitoare din viața lui Isus, căci el a fost sărac, cast și ascultător.

În mod obișnuit, atunci când vorbim de sfaturile evanghelice de sărăcie, castitate și ascultare le asociem imediat cu viața consacrată. Persoanele consacrate urmează o cale specifică, confirmată prin voturi. Totuși sfaturile evanghelice fac parte din răspunsul pe care fiecare creștin trebuie să-l dea chemării la sfințenie, în funcție de vocația specială pe care a primit-o de la Isus.

Isus rămâne prototipul, modelul de trăire ale celor trei sfaturi evanghelice. Deși a avut de toate, a dus o viață săracă; a fost cast, curat, ceea ce i-a îngăduit o mare libertate în relațiile cu ceilalți; a fost ascultător, a arătat cu claritate că misiunea lui pe pământ se desfășura după planul lui Dumnezeu Tatăl, s-a lăsat cu totul în mâinile Tatălui până la ultima suflare, până pe cruce când, înainte de a se întoarce în casa Tatălui, a strigat: „S-a împlinit” (Ioan 19,30).

Temelia sărăciei este viața Fiului lui Dumnezeu:

„Isus Cristos, deși le avea pe toate, nu a avut nimic; era domnul și stăpânul întregii lumi, căci El a creat toate bunurile din lume, totuși a vrut, din dragoste pentru noi, să nu se folosească de ele; deși a fost stăpânul întregii lumi, s-a făcut cel mai sărac dintre oameni, n-a avut nici măcar cât au cele mai mici animale” [1].

Ca vincentieni, chemarea comună la slujirea săracilor ne obligă să arătăm lumii asemănarea cu Cristos, asemănare care a început în ziua botezului și se aprofundează zi de zi până la intrarea noastră în casa Tatălui. Ca vincentieni, prioritatea noastră nu este să adunăm bunuri materiale și bani pentru interesele noastre egoiste, căci avem întotdeauna în minte și în inimă că săracii sunt „Domnii și Stăpânii noștri” care au dreptul la bunurile noastre. Meditând la modul în care îi putem ajuta pe săraci, ne ajută să trăim sărăcia ducând o viață sobră și simplă. Misiunea vincentiană ne trimite în lumea săracilor. Sărăcia vincentiană favorizează comunitatea de slujire și solidaritatea dintre frați.

Ea presupune și să ne modelăm viața după exemplul lui Isus sărac care a dus vestea cea bună celor mai abandonați. Sfântul Vincențiu, urmând tradiția Bisericii, face deosebire între sărăcia lăuntrică și sărăcia exterioară, ambele fiind necesare. Fără o formă exterioară, „sărăcia lăuntrică” nu este credibilă; fără o motivație lăuntrică, spirituală, „sărăcia materială” este adesea un rău.

Castitatea, curăția privește în egală măsură pe toți creștinii, pe cei care fac vot de curăție, dar și pe cei căsătoriți sau celibatari. Ca vincentzieni, în contact cu săracii, trebui să-i ajutăm nu doar material ci și spiritual, slujind persoana în întregime, împărtășind cu ei, în cadrul evanghelizării, valoarea curăției. Prin modul nostru coerent de trăire a valorilor evangheliei, ca lumină și sare a pământului, săracii vor înțelege relațiile creștine.

Castitatea cere înfrânare exterioară și interioară, după modul de viață ales, astfel încât afectivitatea și sexualitatea să fie trăite într-un profund respect față de ceilalți și față de sine. Celibatul presupune renunțarea la căsătorie și la exprimările sexuale proprii.

Pentru vincentzienii care au ales viața consacrată, castitatea și celibatul sunt manifestări exterioare ale dăruirii totale și trebuie înțelese ca angajare la o „responsabilitate specială: slujirea săracilor” și nu ca un refuz al responsabilității vieții de familie. Exigențele urmării lui Isus în mod radical îi conduc pe vincentzienii consacrați la o dăruire de sine totală pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Ca vincentzieni, castitatea ne ajută să creștem în relația intimă cu Isus. Ca dăruire de sine, castitatea favorizează misiunea de evanghelizare și caritate față de săraci, este o formă de generozitate și creativitate. La fel ca sărăcia, castitatea încurajează comunitatea de slujire care nu poate fi eficientă decât prin prietenie și relațiile de familie.

Suntem chemați să dezvoltăm libertatea și sprijinul reciproc prin prietenie sănătoasă și prudență, toate acestea conducându-ne la ardoarea apostolică. Trebuie să ne recunoaștem slăbiciunile, nevoia de umilință și ajutorul indispensabil din partea lui Isus. Sfântul Vincențiu spune: „*Umlința este cel mai bun mijloc pentru dobândirea și păstrarea curăției*” [2]. Există momente când fidelitatea față de Isus cere sacrificii. Sfântul Vincențiu recomandă un sacrificiu serios mortificarea simțurilor externe și interne, evitarea formelor de exprimare a afectivității care sunt în dezacord cu celibatul. Natura umană are forța și slăbiciunile ei, de aceea trebuie să fim sinceri cu Isus și cu cei care ne pot ajuta, duhovnic și îndrumător spiritual.

Cel de-al treilea sfat evanghelic este ascultarea și se adresează tuturor persoanelor sincere cu Isus. În ciuda îndoielilor și a nesiguranțelor, acestea se lasă cu totul în mâinile lui Isus, au încredere în El și sunt convinse că drumul propus de El este cel mai bun. Așa cum ne amintește sfântul Vincențiu: „*Dumnezeu binecuvântează faptele ascultării*” [3].

Ascultarea implică și alte valori evanghelice cum ar fi umilința, simplitatea, blândețea, dialogul, atenția față de celălalt, atât în viața conjugală cât și în celibat sau viața consacrată. Atunci când sfântul Vincențiu se adresează persoanelor consacrate, de cele mai multe ori folosește ca exemplu ascultarea și prețuirea laicilor:

„Am cunoscut un sfetnic de la curte... chiar dacă era sfetnic și deja în vârstă, nu făcea nimic până nu cerea sfatul cuiva. Dacă nu găsea pe nimeni, își chema valetul: „Petre, ascultă aici, trebui să fac asta și asta. Ce spui, cum ar trebui să fac?”. Valetul îi răspundea: „Domnule, cred că, ar trebui să faceți așa”. – „Du-te acum, Petre, ai dreptate, voi face cum ai spus”. Și mi-a spus că a observat că Dumnezeu îi binecuvânta lucrările și că toate îi reușeau când făcea așa” [4].

Când mai multe persoane nu ajung să se înțeleagă, mai ales în lucruri importante, ascultarea le dă o pace interioară și o împăcare de neimaginat. Ca vincentieni, să ne străduim să nu avem întotdeauna ultimul cuvânt sau dreptate, ci să luăm locul slujitorului, a aceluia care slujește și locul celui care vrea să fie slujit.

Meditarea și interiorizarea sfaturilor evanghelice să ne ajute să răspundem la chemarea universală la sfințenie și să dobândim astfel binecuvântarea lui Dumnezeu.

„Ce fericiți sunt cei care se dăruiesc lui Dumnezeu ca să facă ceea ce a făcut Isus Cristos și să practice asemenea lui virtuțile pe care le-a practicat: sărăcia, ascultarea, umilința, răbdarea, ardoare și celelalte virtuți! Aceștia sunt adevărații ucenici ai Învățătorului; trăiesc doar din duhul său și răspândesc mireasma vieții și meritul lucrărilor sale pentru sfințirea sufletelor, pentru care a murit și a înviat” [5].

Iată care este rugăciunea mea din Advent pentru toți membrii familiei vincentiene: *„să vă temeți de Domnul Nostru și să-l iubiți din toata inima; oferiți-i neajunsurile și faptele voastre, și să faceți toate pe placul lui, astfel veți crește în har și în virtute” [6].*

Fratele vostru în sfântul Vincentiu,

Tomaž Mavrič, CM

Traducere: sora Magdalena

[1] Coste XI, 224 ;

[2] Coste XI, 168 ;

[3] Coste VI, 560 ;

[4] Coste XIII, 642 ;

[5] Coste VIII, 543 ;

[6] Coste IV, 410 ;